

La (doble) lliçó democràtica noruega

La primera lliçó és —o hauria d'ésser— òbvia: el pitjor atac terrorista de la seva història no el provocà cap cèl·lula islamista (cap enemic exterior classificable com *els altres*), sinó un jove compatriota (un *dels seus*, doncs). Com ja demostrà l'assassinat d'Isaac Rabin, el fanatisme no és ni ha estat mai patrimoni exclusiu *dels altres*... Primera lliçó: no existeix la frontera entre *ells* i *nosaltres*! *Ells també són nosaltres*, i mentre no ho entenguem —i acceptem— el conflicte i la ferida seguiran oberts.

Però segurament és més important la segona lliçó que ens ha fornint l'atemptat: encara hi ha societats que consideren que la democràcia segueix essent el bé suprem a protegir. Avesats com estem a que els estats afectats pel terrorisme reaccionin clamant venjança i enardint insensatament els instints visceral de la població —només cal recordar les desproporcionades i sagnants respostes a l'11-S per part dels Estats Units o la militarització de la *banlieue* per part de Nicolas Sarkozy— la solució proposada per l'estat escandinau no pot ésser més esperançadora: la nostra resposta com a nació, afirmà el primer ministre noruec és “més democràcia”.

Tot i que l'habitual i maniqueista sistema de *pensament únic* s'havia obcecat en fer-nos creure el contrari, sembla que hi ha alternatives a la recepta neoliberal que s'havia aplicat fins ara (“*major repressió, més policia, menys democràcia*”): “Veurem una Noruega d'abans i de després del 22 de juliol, però la Noruega de després serà una societat més oberta i tolerant que la d'abans”, exposà, calm i conciliador, Jens Stoltenberg.

Una reacció que pot semblar insòlita, però que és perfectament coherent amb el caràcter pregonament democràtic d'una societat com és la noruega. Societat que, no pas per casualitat, té una de les poblacions recluses més reduïdes del món: únicament 73 presos per cada 100.000 habitants. Deu vegades menor que la dels EE.UU., tan sovint presentada com la primera democràcia del planeta.

En comptes de llaurar animadversió, odi i ànim de venjança —sembrant insensatament les llavors on fruiti la xenofòbia i la violència— les autoritats noruegues han preferit apostar per una resposta mesurada, tranquil·la, reposada, raonada, raonable i, sobretot, responsable... En lloc de confrontació, concòrdia; de revenja, reflexió; de restricció dels drets humans i principis democràtics, consolidació i reforçament...

La gran pregunta que resta oberta —de la resposta de la qual en depèn en gran mesura el nostre futur, perillosament amenaçat per un creixement indeturable de la xenofòbia— és: seran capaços els estats capdavaners, i en primer lloc els Set (o Nou) Grans, d'aprendre de la colossal lliçó política, democràtica, però sobretot moral, que ens ha ofert aquests darrers dies Noruega?

dissabte, 30 de juliol del mxxi

© Xavier Serrahima 2011
www.racodelapaula.cat

Informació sobre els drets

